

عنوان مقاله:

بررسی عوامل توسعه بام سبز و تاثیر آن بر مولفه های توسعه پایدار شهری

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی معماری و شهرسازی اسلامی و ترسیم سیمای شهری پایدار با گذر از معماری ایرانی- اسلامی و هویت گمشده آن (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

احمد دارمی اصل - دانشجوی کارشناسی ارشد

یاسر نیکخوش شاه تپه - دانشجوی کارشناسی ارشد

خلاصه مقاله:

قرار گرفتن در فضای مدرن و افزایش جمعیت و رشد شهرنشینی، شهرها را به کانون تجمع های زیستی و فعالیت های مختلف و متنوع تبدیل و آن ها را با کمبود فضاهای سبز عمومی روبرو نموده که این خود آثار اجتماعی، روانی و فرهنگی زیادی را بر شهرنشینان واقع در این فضاها بر جای می گذارد. فضاهای سبز در شهرها صرف نظر از بازده اکولوژیک، دارای آثار و تبعات مطلوب بسیاری در زمینه های اجتماعی و روانشناختی هستند. اگر شهر مهد و گهواره انسان امروزی است، هر چه این گهواره شاداب تر، سر سبز تر و شکوفاتر باشد، امنیت و آرامش در آن بیشتر و رشد بهنجار و موزون انسانی بیشتر است (میکائیلی و کیازاده، 1386: ص 116). رشد فزاینده ی جمعیت شهری و محدود شدن دسترسی ساکنان شهرها به فضاهای سبز، در کنار افزایش اهمیت آن در گذران اوقات فراغت به توسعه و ساماندهی فضاهای مذکور در شهرسازی معاصر جایگاه ویژه ای داده است، ولی غلبه ی بینش اقتصادی بر روند شهرسای کشور، مانع توجه کافی به این مهم شده است. با اینکه جدا شدن فضای سکونت یا کار انسان ها از زمین و استقرار در ارتفاع، مشکل کمبود زمین در شهرهای بزرگ را حل می کند؛ اما انسان را از طبیعت و زمین دور می کند. این دوری پایدار نیست و خیلی زود انسان برج نشین به جستجوی گم گشته خود می پردازد. سکنه ساختمان های بلند، علیرغم داشتن آخرین امکانات امروزی، زندگی در یک خانه دارای حیاط و باغچه را آرزو می کنند، حتی اگر این خانه قدیمی و فرسوده باشد؛ این خواسته در خیال ساکنین خانه های واجد باغچه و حیاط، تا از آن جدا نشوند، به آرزو تبدیل نمی شود.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/422247>

